

האזנה השבועי

שיעורו השבועי
של מרן ראש הישיבה המקובל הצדיק
רבנו בניהו ישישכר שמואל'י שליט"א

גליון מס' 128
פרשת קורח התשפ"ו

הילולת ה"סבא קדישא" ובגנות הקנאה והמהלוקת

"והתחזקתם" ולקחתם • והשיאנו • נישואין עם התורה • אבא היה מחובר לרב שרעבי • התורה נמשלה לחלב • חודש תמוז - רמזים
ופנינים • למנצח לבני קורח • הקנאה מוציאה את האדם מן העולם • תסתכל בצלחת שלך • במקומך יושבך • בוקר וידע ה' את
אשר לו • הנהגות ה"סבא קדישא" • מחלוקת זה בויץ • לקח מקח רע • ריב או מריבה • גלגול דתן ואבירים • אליהו ונביאי הבעל •
מה קרה למי שדיבר נגד מרן • סגולת הקטורת

ההורים שלו, ובצעירותו היו הרבה פיתויים איפה ללמוד ואיך לעשות,
אך אבא אמר "אני הולך אך ורק בדרך התורה! בשום אופן אני לא עוזב
את התורה הקדושה".

בדיוק עכשיו במתן תורה אמרנו בתפילה: "והשיאנו ה' אלקינו את ברכת
מועדיך", מה זה הלשון "והשיאנו"? זה לשון נישואין, שאנחנו מתפללים
שניקח איתנו את התורה כמו שהיא נשואה לנו, שנהיה מחוברים אליה
כמו אשה נשואה, שלא נעזוב אותה בשום אופן!

ומה זה לקחת את התורה כמו אשה נשואה? אתם יודעים כשיש חתונה,
יש חתן וכלה, אבל איך יודעים מי החתן? הרי את הכלה כולם מכירים
- יש לה שמלת כלה. אבל איך יודעים מי החתן? מי שלבוש יפה? הרי
בחתונה כולם לבושים יפה!... כולם לובשים חליפות, עניבות... אז איך
נדע מי זה החתן? התשובה היא: מי שבסוף הערב לוקח את הכלה והולך
איתה לבית. זה החתן! ויש עוד סימן לדעת מי זה החתן? מי שגם אחרי
החתונה, למחרת ומחרתיים, ממשיך ללכת עם החליפה היפה, זה החתן!

אותו דבר חג מתן תורה - זה החתונה עם התורה, אבל מי הוא החתן
האמיתי? מי שאחרי החג לוקח את התורה איתו. הוא לא רק היה
בחתונה שמח והלך. אלא הוא ממשיך וממשיך כל הזמן עם התורה!

וזה מה שאנחנו מתפללים "והשיאנו" לשון ברכת נישואין, שנזכה להיות
נשואים לתורה - לקחת אותה איתנו ולהמשיך איתה יום יום שעה שעה
רגע רגע, להישאר מחוברים לתורה.

נהר שלום נון סטופ...

מורנו ורבנו מור אבי זצ"ל היה מחובר לרב שרעבי כל רגע, בלי לעזוב
אותו רגע אחד. גם לאחר פטירת הרב, כל רגע היית שומע ממנו: "אנחנו
לא עשינו כלום, הכל זה של הרב, אם לא היה הרב, לא היינו שווים שום

הפירות סירבו לשתף פעולה

הנה זכינו לשבת נפלאה, שבת של מור אבי - רבנו, ואנחנו התחלנו את
האזכרה כבר משבת שלפניה, שזה היה שבת פרשת שלח לך, והיתה
פה שבת נפלאה ומלאה, ועשינו סעודה שלישית כולם ביחד, והיתה פה
הארה גדולה.

בשבת דיברנו על המרגלים שכתוב אצלם: "והתחזקתם ולקחתם מפרי
הארץ", וצריך להבין, מדוע היו צריכים כל כך להתחזק ולקחת מפירות
הארץ? ובשבוע שעבר אמרנו פירוש אחד, אבל בשבת הזאת אמרנו
פירוש אחר שכתוב בספרים: כאשר המרגלים רצו לקחת מהפירות,
מהענבים הרימונים והתאנים, במטרה לדבר לשון הרע על ארץ ישראל,
הפירות סירבו שיקחו אותם! הם התנגדו, הם אמרו להם "בשום אופן לא
תיגעו בנו לדבר על ידינו לשון הרע!" לא נתנו להם בשום אופן!

ולמרות זאת, המרגלים התחזקו ונלחמו בשביל לקחת מהפירות האלה.
והכל כדי להפחיד את עם ישראל, שהארץ היא מיוחדת, זה לא פשוט,
כל העם אשר ראינו בה אנשי מידות, תראו את הפירות כמה הם גדולים,
זה ארץ מיוחדת, איך נוכל על האנשים שם?!

והנה הדבר הזה שהפירות לא רצו שיעשו בהם עבירה, זה דומה למה
שהגמרא אומרת, מעשה בחסיד שמכר פרתו לגוי והיא לא רצתה
לעבוד בשבת, היא לא הלכה, בא אליו החסיד ואמר לה "עד עכשיו היית
ברשותי והיה אסור לך לעבוד בשבת, אבל עכשיו את אצל גוי ומותר לך,
רוצי". ואז היא הלכה לעבוד.

איך מזהים את החתן?

האבא עלה לפה בגיל שנה והיה כאן בארץ הקודש בשכונה הזאת עם

י-ם ת"א חיפה ב"ש

כניסה:	7:08	7:28	7:31	7:28
יציאה:	8:28	8:31	8:32	8:28
ר"ת	9:13	9:18	9:20	9:15

לחסויות ולהנצחות ניתן להתקשר: 02-6249000 | לקבלת העלון דרך המייל שלח בקשה < m6222560@gmail.com

השיעור נמסר בכל יום ראשון בישיבת המקובלים "נהר שלום" בשעה 7:15 בערב ומועבר דרך הלויין, הרדיו ועוד
ניתן לשמוע את השיעור בקול התורה שעי"י ישיבתנו הקדושה 0799-111-925 שלוחה 3

של השנה, כי אם נחלק את השנה לארבעה רבעים, תשרי חשון כסלו - רבע ראשון, טבת שבט אדר - רבע שני, ועכשיו היה לנו ניסן אייר סיון - רבע שלישי, ונשארו לנו שלשה חודשים אחרונים - תמוז אב ואלול - הרבע האחרון, עד יום הדין הגדול והנורא - מלך במשפט יעמיד ארץ. עוד חודשיים מתחיל חודש אלול, שזה כבר חלק מהימים הנוראים, חודש הרחמים והסליחות.

ומתי האבא היה מתחיל ללמוד ולעסוק בכל הכוונות של ראש השנה ויום כיפור? בראש חודש תמוז. בתמוז - זמני תשובה ממשמשים ובאים - כבר היה מתחיל ללמוד את כל סדר הכוונות הנוראות של הימים הנוראים, ובתפילות ימים נוראים, אחי הרב רבי שמואל היה עוזר למור אבי הרבה, והיה מסדר לו את הסידורים, אז בזמנו לא היו סידורים מסודרים אחד על יד השני, הייתי צריך לפתוח 10 סידורים בשביל להתפלל בימים נוראים, והיה בא אחי והיה מסדר לו שהכל יהיה לו מסודר כמו שהוא אוהב, אחד אחרי השני, או שהיה מביא לו סידורים טובים שיוכל להתפלל.

כל ערב ר"ח תמוז, שהשנה זה יוצא ביום ראשון, כולנו היינו מתאספים פה עם אבא, והוא כמובן צם, כמו כל ערב ראש חודש. ולא רק בערב ראש חודש הוא צם, אלא היה צם הרבה במשך שנים רבות, הכל בשביל הצלת עם ישראל, מה הוא לא היה עושה למען עם ישראל?

אני זוכר שאמא שלי דיברה עם הרב שרעבי שיגיד לו להפסיק לצום, כי הוא היה צם הרבה והיא היתה מפקדת עליו, ובאמת הרב קרא לו וביקש ממנו להפחית מהצומות.

הנה בעז"ה ובישועתו עכשיו כבר מתחילים הימים החשובים הללו - הימים הנוראים. ואנחנו כבר צריכים להכין את עצמנו ליום הדין הגדול והנורא.

הזוכים של חודש תמוז

על כל פנים, עכשיו השבת הזאת זה שבת מברכין של חודש תמוז, בחודש תמוז יש ימי דין, זה לא דבר פשוט, בתמוז ואב בהם נחרבו לנו שני בתי מקדשות, וכל זה בגלל מה? בגלל שנאת חנם. יצר הרע עובד להפריד בין אדם לחברו, בין איש לאשתו.

הרב מגלה עמוקות אומר, בחודש תמוז, בחום, כידוע מתרבים הזוכים, ויש קליפה שנקראת זכו"ב, שהיא מפרידה ועושה הפרדה, זכו"ב ראשי תיבות זה בכה וזה בכה, לא נותן להיות ביחד.

רבי משה דוד וואלי שהיה תלמיד של הרמח"ל, כותב בספר הליקוטים שלו על חודש תמוז: תמוז ראשי תיבות: תוציאני מרשת זו טמנו לי. כלומר, שבחודש זה אדם צריך להתפלל שינצל מהרשת ברוחניות ובגשמיות, חלילה לא יפול ברשת שיצר הרע טומן, ועם התפילה בודאי נצא מכל היצה"ר.

ואם אדם ישתדל על זה, מלכות זדון הרשעה תיעקר, וזה גם כן ראשי תיבות "תמוז" ומלכות זדון [הרשעה] מהרה תעקר - יעקור אותם הקב"ה מן העולם. וזה היה כל הזמן התפילה של האבא, מלכות זדון הרשעה מהרה תיעקר.

לכן עכשיו בחודש תמוז, אדם לא יגיד "יש לי זמן". תמוז ראשי תיבות: זריזים מקדימים ועושים תשובה, צריך להקדים לעשות תשובה, לא יחכה, ואז האדם ינצל מהרבה דברים. ואדם זריז כזה, הוא מפאך ומשבח את השי"ת, ולכן תמוז"ז זה גם ראשי תיבות: תפאך ותרומום זכרך מלכנו!

וזה דבר פלא פלאות, איך שאבא בימים הללו כבר היית מרגיש עליו את כל הענין הגדול הזה. כתוב "ותצפנהו שלשה ירחים", אומרים רבותינו שלשה חודשים בשנה: תמוז, אב וטבת, שהם חודשים קשים ימי דין,

דבר", אין יום שהוא לא יגיד "הרב שרעבי" אין דבר כזה! הכל אצלו זה היה הרב שרעבי.

ובפרט בחיי חיותו של הרב שרעבי, אין לכם מושג כמה היה דבוק בו! אצלנו בבית, הדבר הראשון אצל אבא, מספר 1! זה היה הרב שרעבי וישיבת נהר שלום, זה קודם כל מספר אחד! ומספר 2 זה היה הבית והאמא והילדים. ככה הוא היה קשור לרב! הוא לא היה מפסיד רגע אחד שיכל להיות כאן בישיבה! אף פעם לא קרה שהוא לא קם בבוקר מוקדם בשעה אחת שתיים, אין דבר כזה! הוא ישר קם וקופץ! הוא לא היה מוכן לוותר רגע אחד!

בדרך כלל אבא לא היה יוצא לאף מקום, אבל לעיתים נדירות היינו חוזרים בלילה מאוחר, למשל אם היה לא עלינו ולא עליכם איזה לווייה, או להבדיל איזה שמחה, הוא היה אומר לי: "תראה, מאוחר, איך נקום בבוקר? שעה 11, 12 כבר אין זמן לישון, לכן אני כבר עכשיו הולך לישובה, אני אשב בישיבה, ואתה תלך לעניינים שלך, תלך לבית לישון". אין לו זמן לישון... ככה זה היה תמיד.

נער לא ימשי מהרב שרעבי

אבא היה מסביר כמה צריך להיות דבוק בתורה בלי הפסקה והיה אומר משל לאדם שיש לו פרה, אם הוא צריך את הבשר שלה, רוצה לשחוט אותה, בשביל הבשר הוא יכול לחכות עם זה יום יומיים, אבל לחלוב את הפרה, אי אפשר מחר! כל יום צריך לחלוב את הפרה וזה כאבים אדירים אם אותו יום לא חלבו אותה. אי אפשר שלא לחלוב.

ולכן התורה נמשלה לחלב - "דבש וחלב תחת לשונך" - כי גם בלימוד תורה אי אפשר להגיד "מחר אני ילמד" כמו שא"ל לומר מחר אני אחלוב את הפרה. ככה כל יום חייבים ללכת לשיעור! חייבים ללמוד! אי אפשר לעזוב! אין כזה דבר!

ויש עוד דמיון בין לימוד תורה לחליבת פרה, כי כאשר אתה רוצה לחלוב מהפרה, אתה חייב להתכופף, בלי זה אתה לא יכול לקחת. ככה בתורה, בשביל לזכות לקבל תורה מהרב חייב להתכופף בענווה. ולכן אבא זכה, הוא היה "נער לא ימשי מתוך האהל" - היה פה יומם ולילה, לא עניין אותו לא פרנסה לא עבודה לא שום דבר. דבר ראשון אצלו זה היה מורנו הרב שרעבי.

כשיש חתונה, יש חתן וכלה, אבל איך יודעים מי החתן? הרי את הכלה כולם מכירים - יש לה שמלת כלה. אבל איך יודעים מי החתן? מי שלבוש יפה? הרי בחתונה כולם לבושים יפה!... כולם לובשים חליפות, עניבות...

זכינו זכות גדולה, אנחנו האחים, שזה היה הבית שלנו, ושגדלנו בצילו של מורנו ורבינו רבי מרדכי שרעבי עם האבא ביחד, עם הכוחות המיוחדים של האבא!

היא היתה מפחדת עליו

והנה עכשיו השבת בעזרת ה' מגיעים כבר לפרשת קורח, והשבת זה שבת מברכין של חודש תמוז, וכידוע ש"תמוז" זה סימן: זמני תשובה ממשמשים ובאים. כי בהגיע חודש תמוז, כבר עברו לנו שלשה רבעים

לכן צריך האדם להיות שמח בחלקו. כתוב "אין בן דוד בא עד שתוסר הקנאה". כותב רבי חיים ויטאל הקנאה קשה ביותר, כי המקנא הוא "מורד בה'", כי הוא מקנא למה השפיע טובה על חברו יותר ממנו, לפי שכלו. אבל צריך לדעת, שכל אחד מקבל מה מגיע לו, כל אחד בא לתקן לפי שורש נשמתו בעולם. אף אחד לא לוקח יותר מחבירו, כל אחד מקבל מה שהוא צריך לו, ואין שצריך לו.

אבא היה אומר לנו: "תסתכל בצלחת שלך, תסתכל על עצמך, אל תסתכל על הברך" - זה מה שנתנו לך מהשמים, זה מה שאתה צריך, לא אכפת לך מאחרים, אל תתערב עם אחרים.

אבא היה אומר לנו: "תסתכל בצלחת שלך, תסתכל על עצמך, אל תסתכל על הברך" - זה מה שנתנו לך מהשמים, זה מה שאתה צריך, לא אכפת לך מאחרים, אל תתערב עם אחרים.

כתוב שקין שזכה לדבר עם ה' פה אל פה, ובכל זאת נטרד מן העולם הוא וכלל זרעו, למה? כי קינא בהבל, גם השבטים קינאו ביוסף הצדיק, אוי ואבוי, וזה גרם ל-10 הרוגי מלוכה, ועד היום סובלים בשביל זה.

מי מינה את ראש העיר

קורח חשב שאדם יכול לקחת שררה ולהיות מנהיג לעצמו, הוא לא הבין שהכל זה בהשגחה עליונה, "לך ה' הגדולה" - רק בדרך רבש"ע לגדל ולחזק לכל. "אין מלכות נוגעת בחברתה כמלוא נימה" - כחוש השערה.

הגמ' אומרת (ב"ב צא,ב) אפילו מינוי פשוט כמו "ריש דרגותא" [-השר הממונה על חלוקת המים של בורות העיר] מן שמיא מוקימנא [נעשה המינוי על פי ה'], גם ראש העיריה מהשמים שמים אותו, וכי הוא שם את עצמו? הכל מהשמים, כל תפקיד, כל מעמד, כל שררה, כל מנהיגות, זה נגזר מן השמים.

לא יעזור לאדם לעשות את כל המאמצים, כי אם זה לא שלו, לא יעזור לו כלום, ואם זה שלו, הכל יבוא אליו, גם אם לא ירצה, כמו שראינו אצל משה רבנו, שאמר להקב"ה שלח נא ביד תשלח, עוזב אותי, "כבד פה וכבד לשון", זה עזר לו? לא הועיל לו מאומה, הוא נתמנה בעל כרחו, כי זה היה התיקון שלו.

הגמרא אומרת על בית אבטינס שרק הם היו יודעים לעשות את מעשה הקטורת בבית המקדש, והם לא הסכימו ללמד את האומנות הזאת לאחרים, והיו לוקחים ממון רב. וחכמים רצו שעוד אנשים ידעו לעשות את זה, הביאו אומנים מאלכסנדריה ומכל מיני מקומות, אבל זה לא עזר להם כלום, והחזירו את בית אבטינס, והיו צריכים לתת להם כל כסף שבעולם, כדי שהם יבואו לעשות, כי מהשמים נתנו להם, הכל זה מלמעלה, כל דבר שקורה, ואין עצה ואין תבונה נגד ה'.

איך אומר בן עזאי? "בשמך יקראוך במקומך ישיבוך, משלך יתנו לך, אין אדם נוגע במכון לחבירו ואין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלוא נימה". ככה זה הולך, זה בפרנסה, זה בחיים, זה בתורה, זה בכל דבר. הכל מהשמים. אדם צריך ללמוד תורה, צריך לעמול, ונפש עמל עמלה לו.

ביזת מצרים - לא לבני לוי!

ראיתי כתוב בשפתי כהן על התורה, משהו חזק מאוד: כשעם ישראל היו

צריך להיות מוצפן, להצפין את עצמו, שהמקטרג לא יקטרג ח"ו, שלא ישלוט הסטרא אחרא.

בחודש תמוז גם נשתברו הלוחות, ומה גרמה שבירת הלוחות? השיכחה, אם לא היו נשברים הלוחות, עד היום לא היתה שכחה של התורה, ולכן דרשו דורשי רשומות: תמוז ראשי תיבות: זכרו תורת משה [והאות ו' זה הלוחות שהיו ששה על ששה].

תמיד אבא היה אומר, אם היה איזה בעיה או צרה שלא תבוא, היה אומר "תלמד משניות סוכה", אמרתי לו "מה ענין דוקא סוכה"? והוא היה אומר שמסכת סוכה היא סוככת כמו סוכה והיא שומרת מכל מיני יצר הרע מכל מיני מחלות, מכל מיני אסונות - זה כמו שאדם יושב בסוכה "כי יצפני בסוכה".

הקשר בין פרשת קורח לראש השנה

עכשיו נדבר על פרשת קורח: הנה אנחנו בראש השנה לפני תקיעת שופר, איזה מזמור אנחנו קוראים? "למנצח לבני קורח מזמור, כל העמים תקעו כף הריעו לאלקים בקול רינה", כל עם ישראל קורא את המזמור הזה לפני התקיעות, וצריך להבין מה הענין לפני התקיעות לקרוא על בני קורח?

אלא, אומרים רבותינו, הלא כל עדת קורח נבלעו באדמה, האדמה פתחה את הפה כמו חיה טורפת, רצה מפה לשם, פותחת את הפה ובלועת, ואי אפשר לברוח! כל מי שהיה מעדת קורח בלעה אותו האדמה.

באה האדמה אצל בני קורח, באותו רגע שבאה האדמה להכניס אותם, בני קורח כבר התחילו לרדת, אבל מייד התחרטו מכל הלב וצעקו: "משה אמת ותורתו אמת, אנחנו לא רוצים עם אבא! אנחנו רוצים אמת! אנחנו הולכים עם משה עבד ה'!" וברגע שהם אמרו את זה, לא בלעה אותם האדמה, וניצלו.

מה אנחנו למדים מהמעשה הזה? שאפילו אדם שעוד לא עשה תשובה עד תקיעת שופר, הוא ברגע האחרון, תיכף גזר דין, אל תתייאש! עדיין אפשר לחזור בתשובה. ולכן אומרים את המזמור של בני קורח בדין לפני תקיעת שופר, אומרים לבן אדם, אפילו עכשיו ברגע האחרון תחזור בתשובה! תלמד מבני קורח, אל תעמוד בשלך, תחזור בתשובה שלימה, זה הענין.

אבל באמת לכתחילה אדם צריך להכין את עצמו כבר מחודש אלול בתשובה ומעשים טובים, אני זוכר פה היינו רואים איך הרב היה עומד כל יום, איך כל יום היו קמים לסליחות, זה היה מרגש מאוד התקופה הזאת.

עד היום סובלים מזה

עכשיו ראינו בפרשת השבוע מה שאומר הוזהר, איך התפלג קורח, איך קורח לקח מקח רע לעצמו? הלך וחלק על משה רבנו ולקח את עצמו לצד אחד, מה גרם לו לכל זה? הקנאה! כמו שאומרים רבותינו "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם".

מה זה הקנאה - כתוב בפרקי דרבי אליעזר, שבהתחלה בבריאת העולם, הס"מ הוא היה גדול מכל השרפים, כל השרפים יש להם שש כנפיים, והס"מ היה לו 12 כנפיים. אבל כיון שהוא נתקנא באדם הראשון, הוא לא יכל לראות את אדם הראשון, יציר כפיו של השי"ת, וממנו הושתת כל העולם, ובגלל שקינא, הקב"ה הוריד אותו מגדולתו, נהפך להיות סטרא אחרא, הס"מ! אותו דבר הנפילים היו בארץ, עזה, נטרדו מן העולם, כי נתקנאו באדם. איך כתוב? כל מי שיש לו קנאה - עצמותיו מוקיבין.

השל"ך אותו בבז' לשם שמיים...

איך אמר משה לקורח? "המעט מכם כי הבדיל אלהי ישראל אתכם על עדת ישראל להקריב אתכם אליו וביקשתם כהונה", מה הכוונה? משה אמר להם: "אתם שבט לוי, אתם עוסקים בתורה, אתם מזכי הרבים הגדולים, עליכם העולם עומד, אתם הנותנים את הביטחון ואת הכח", הלא כל העולם עומד על תורה. "רב לכם בני לוי" - כל עם ישראל עומד בזכותכם, התורה זה המעט מכם? זה מעט? מה אתם מבקשים תפקידים? הלא עבודת ה' שלכם בני לוי, היא יותר גדולה מכל התפקידים ומכל העסקנויות שבעולם. אפילו יותר מכהונה, כתר תורה עולה על כולם, מה אתם רוצים? מדוע אתם עושים מחלוקת?

אתם יודעים מה הם היו אומרים? "אנחנו עושים לשם שמיים", אתם יודעים מה זה "מחלוקת לשם שמיים" איך זה נראה, ראיתי בספר תפילה למשה שאומר משל נאה: היו שני יהודים מעיירה אחת שהשכימו בבוקר ללכת בבית הכנסת, היה חורף והדרכים - אז לא היה זפת, היה הכל מלא בוץ והיה גשמים, אחד קראו לו שלום, והשני קראו לו ישראל, ואחד אומר לשני: "תשמע למה שנינו נתלכלך בבז', אחד ירכיב את חברו יעשה לו אביזר כזה... על הכתפיים ואחד יתלכלך וככה נלך."

אומר לו ישראל לשלום: מי יהיה על חברו? אומר שלום: כתוב שלום על ישראל... אז שלום יהיה על ישראל... שם אותו. בדרך הוא ממשיך - ישראל נזכר בפסוק, "נתתי שלום בארץ", לקח אותו זרק אותו בתוך הבז'... אומר מה עשית? אומר "נתתי שלום בארץ". עכשיו שניהם שקועים בבז', אתה מבין? זה צועק פסוק "לשם שמיים", וזה צועק פסוק "לשם שמיים", אוי ואבוי! כשיש מחלוקת, אין לשם שמיים. מחלוקת כולם בבז'. צריך לדעת. זה הצרה הגדולה ביותר של המחלוקת. אסור בשום אופן!

כל העולם בא לחתונה

אני רוצה לספר לכם מעשה מבהיל שהיה בזמן הרמ"א - רבי משה איסרליש [כבר סיפרתי לכם את זה] הרמ"א, כשהיה בגיל 13 כבר היה גאון הגאונים וחסיד שבחסידיים, ואף אחד לא היה עומד לפניו בדורו, וכבר אז מינו אותו לרב של קראקא, ובאותו הזמן, אמא שלו בנתה לו את בית כנסת הגדול בקראקא.

בתקופה שבה התמנה הרמ"א לרבה של קראקא בהיותו בן 13, היה זה בתקופת המלך זיגמונד, והנה היה איזה זוג אחד, כהן וגרושה, שרצו להתחתן ובאו אצל הרמ"א שיערוך להם את החופה והקידושין. אמר להם הרמ"א: "בשום אופן לא יהיה דבר כזה!" והוא ניסה לשכנע את בני הזוג: "למה אתם חולקים על הקב"ה? למה אתם הולכים נגד ה'?" אבל הם לא מסכימים לוותר, והאיש אומר לו: "אני עשיר גדול יש לי קשרים עם המלך, הוא יחייב אותך!", אמר לו הרמ"א: "אף אחד לא יכול לחייב אותי נגד ה'!"

ובאמת המלך שלח לקרוא לרמ"א, נאלץ הרמ"א לבוא למלך, מה יעשה? אמר לו המלך: "אתה שומע מה אני אומר לך? אני המלך פה, ואתה חייב לערוך לזוג הזה את החופה והקידושין, ואת החתונה נעשה בכיכר העיר, כדי שכל היהודים ישמעו ויראו, שמה שאני אומר, זה מה שיהיה!". אמר לו הרמ"א: "מחילה, זה נגד התורה, אני דבר כזה לא עושה!" אמר לו המלך: "אקח אותך בעל כרחך."

הגיע יום החתונה, והשוטרים הביאו את הרמ"א על כרחו לערוך את החופה. הרמ"א הגיע, והחתן והכלה עומדים בחופה בכיכר העיר, וכל העיר גויים ויהודים, באו לראות את המחזה הנורא, שמחייבים את רב

במצרים הקב"ה אומר למשה "דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב".

אומר השפתי כהן, שהקב"ה לא אמר כן אלא לבני ישראל, שזה יהיה חלף עבודתם, אבל שבט לוי שלא היו בעבודה לא הותר להם. זה גול בידם. אסור להם ליגוע, אסור להם להיכנס לבתים של המצרים ולקחת שום דבר. זה גול. מה שהתירו זה רק לכלל עם ישראל, אבל שבט לוי - לא. אותו דבר בבית הים, גם לא התיר לשבט לוי לקחת.

ואז אומר המדרש: קורח היה "נבהל להון איש רע עין ולא ידע כי חסר יבואנו" (משלי כח, כב), הוא רצה לקחת, אדם חושב שהכסף ישאר בידו. הרי הקב"ה יכול ברגע לקחת אותו מהכסף, או לקחת את הכסף ממנו, או יכול לקחת את הראש שלו, להוויז לו טיפה את הבורג... ונהיה מהבול... ואז מה הוא שווה!?

קורח ראה את עם ישראל שנוטלים ממנו של מצרים, ונכנסה בו חמדת הממון, כשראה הקב"ה כך, "בדרך שאדם רוצה לילך מוליכים אותו", גילה לו איפה נמצא הממון הגדול ששם משה, אתה רוצה להעשיר? בבקשה! וקורח לקח את הממון, שזה לא שלו, שזה גול.

משה ואהרן בא להם עושר בהיתר, הלא מה שמגיע לבן אדם הוא יקבל, למה תיקח את זה בגזל? כל מה שמגיע לך, אתה תקבל, קח את זה בטוב. תראה משה רבנו - היה עשיר, אהרן הכהן - היה עשיר, משה רבנו העשיר מהפסולת של הלוחות מאבני הסנפרון, ועוד מקומות, איזה כח היה להם! אבל הם ידעו שטוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף, שום דבר לא שווה, תורה שווה את הכל. לא צריך שום דבר.

קופץ כל יום ב-2 בלילה

כתוב שאמר להם משה "בוקר וידע ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו", וצריך להבין, מה הענין בבוקר? מדוע לא עכשיו? אלא, אומרים רבותינו, משה רבינו רצה שכאשר הם הולכים לישון בלילה, הוא יקח את הנשמה של קורח ואת כל אלה שעושים בעיות, ילטש את הנשמה שלהם, יבריק אותה, וכשיקומו בבוקר, גמורו, יהיה להם נשמה חדשה. אבל מה הבעיה? אלה לא ישנו בלילה, הלכו מבית לבית והיו מפתים את עם ישראל שילכו איתם. הם לא ישנו בלילה, אז לא יכל לקחת להם את הנשמה.

רבי שלמה הכהן מרדומסק דרש פסוק זה כך: כשאדם מתעורר בבוקר, אם אתה רואה שנפשו נמשכת ובווערת באהבת ה', סימן שהוא מקודש

אדם חושב שהכסף ישאר בידו. הרי הקב"ה יכול ברגע לקחת אותו מהכסף, או לקחת את הכסף ממנו, או יכול לקחת את הראש שלו, להוויז לו טיפה את הבורג... ונהיה מהבול... ואז מה הוא שווה!?

ועובד ה' באמת. "בוקר וידע ה' את אשר לו". אם אתה רואה בן אדם בבוקר איך הוא קופץ איך הוא עובד את הקב"ה, זה יודע ה' את אשר לו! וזה היה אבא! כל בוקר הוא היה מה זה קופץ! אני לא זוכר שאני קמתי פעם בבוקר מוקדם ואבא ישן, תמיד הוא כבר קם! אם הוא קם ושומע שאנחנו קמנו, אם קמנו אותו יום מוקדם, כי היה לנו צורך ללכת לאיזה מקום בשעה שתיים או משהו, הוא מייד קופץ! אין להישאר לישון.

החפץ חיים עכשיו צריך מישור שידבר... חושבים שהוא זקן, אבל הוא יודע את העבודה, אמר לו: מי אתה? אני? הסבא שלי זה היה הצדיק פלוני. אומר לו: לא לא, מי אתה? סבא שלך צדיק פלוני, אשריו ואשרי חלקו, אבל מי אתה? אבא שלי זה פלוני. אבל מי אתה? מי כבודו? את

זה היה אבא! כל בוקר הוא היה מה זה קופץ! אני לא זוכר שאני קמתי פעם בבוקר מוקדם ואבא ישן, תמיד הוא כבר קם! אם הוא קם ושומע שאנחנו קמנו, אם קמנו אותו יום מוקדם, כי היה לנו ללכת לאיזה מקום בשעה שתים או משהו, הוא מייד קופץ!

זה אני רוצה לשמוע. זו החכמה. שבאמת נזכה תמיד אך ורק ללכת ולעשות רצון אבינו שבשמים בעז"ה, ולהתחזק אלף פעמים בעז"ה בתורה במצוות ובאחדות, ולהתגבר על כל הבעיות של העולם הזה. אתם יודעים, זה לא קל.

הצל"ח היה בכל שנה ושנה עומד ומזהיר על המחלוקת המכלה ומפסידה את הגוף והנשמה, והיא עבירה החמורה כעבודה זרה, "לא תשנא את אחיך בלבבך", והוא אומר: כשם שאהבת רעים - עיקר כל התורה, כך שנאת הבריות - היא עיקר כל התורה ושורש כל הרעות. אומר האלשי"ך הקדוש, בציווי "ואהבת לרעך כמוך" - כלולה כל התורה, מי כעמד ישראל שהם כמלאכי השרת, שאין קנאה ושנאה, ובהתאחדות הנפשות כשמתאחדים כולם כאן, כך מתאחדים שורשיהם למעלה, פלא פלאות, הכח של האחדות שאין כמותה בעולם.

מה עדיף ריב או מריבה

כשהיינו בחורים צעירים גדלנו פה, אבא היה קם כל ליל שבת מוקדם לקרוא את התהילים, ורבי שמואל היה לוקח אותנו לבית הכנסת הג'רמוקלים לעשות שם תהלים בחצות לילה, ואבא היה מאוד שמח שהיינו קמים בחצות. והיינו מסיימים את התהילים ב33 בבוקר. ואחרי שהיינו מסיימים את התהילים, היה שם רבי אברהם ועקנין ע"ה והוא היה נותן לנו מוסר, מספר "שער בת רבים" [היום נמצא שם הנכד של רבי אברהם ועקנין, קוראים לו גם כן רבי אברהם ועקנין, וב"ה הוא ממשיך שם בבית הכנסת הג'רמוקלים בעוז ובתעצומות ה' יתן לו כוחות].

ואני זוכר ששמעתי ממנו דבר גדול בענין מריבה ומחלוקת: כתוב אצל אברהם אבינו: "ויהי ריב בין רועי מנקה אברהם לרועי מנקה לוט, ויאמר אברהם ללוט, אל נא תהי מריבה ביני ובינך". וכשנתבונן נראה, שבהתחלה כשכתוב 'ויהי ריב' לא אמר אברהם נלך ניפרד, אבל כשכתוב 'מריבה' - אמר לו 'היפרד נא מעלי', מה הענין? אלא, 'ריב' זה לשון זכר, זה לא מוליד, חברך אמר לך כך וכך, ואתה אומר לו: טוב, סליחה, אתה צודק, לא עושה עוד פעם. לא משנה אם צודק או לא - תעזוב אותו, לא להמשיך. זה ריב. אבל 'מריבה' - זה לשון נקבה, הוא אמר לך, אתה משיב לו בחזרה, הוא אומר: "אתה ככה", ואתה אומר: "לא, אתה". והוא אומר "לא, אתה". ובר מינן נהיה מריבה קשה מאוד - אש! מחלוקת! לכן אמר לו הפרד נא מעלי, פה לא יהיה מריבה, לך מכאן.

על פי זה מסביר הרב 'שער בת רבים', אומר התנא באבות: דעת קניית מה חסרת, דעת חסרת מה קניית, לפי הפשט הוא, שאדם שיש לו דעת - מה חסר, יש לו שכל, הוא חושב כל דבר לפני שהוא עושה. אז מה חסרת?

העיר לערוך חופה וקידושין שהם נגד התורה. והם ידעו שהוא משכמו ומעלה, רבן גדול שאין כמותו, ורצו לראות מה הוא יעשה.

מה מצאו בחפירות הכנר המגודרת

לפני תחילת הטקס, הרמ"א ניגש לחתן ולכלה ואומר להם: "תחזרו בתשובה, אל תלכו נגד ה', אל תעשו את זה, ותקדשו שם שמים אני מזהיר אותכם", אבל בני הזוג לא התייחסו לכל האזהרות.

ראה הרמ"א שהם עומדים ברשותם, מה עשה? הזהיר את הקהל להתרחק מהחתן והכלה, "כולם להתרחק!" כולם התרחקו, והחתן והכלה עומדים באמצע, והרמ"א שוב קורא להם לחזור בהם: "אתם חוזרים בתשובה או לא?" ולמרות הכל, הם אומרים: "לא".

פתאום, האדמה שעמדו עליה החתן והכלה, פתחה את פיה, והתחילה "לשאוב" את החתן והכלה פנימה... והם רוצים לברוח אבל לא יכולים, כי זה היה מושך אותם כאבן שואבת. והרמ"א שוב אומר להם: "דחילאק, תחזרו בתשובה!", אבל הם מתעקשים ומסרבים. והאדמה הכניסה אותם עוד קצת, עד שבלעה אותם, וסגרה את פיה עליהם, עם התזמורת. כל העולם ראה את זה, ועשו חומה סביב המקום שהם נבלעו, וכתבו שם את המעשה הזה, כדי שידעו כולם שאין לעבור על מצוות השם. ובאמת, עד היום בקראקא, יש שם חומה שמקיפה את המקום.

בזמן הנאצים ימ"ש הם באו לשם מצאו את המקום מגודר. אמרו: מה זה המקום הזה? סיפרו להם מה שקרה פה לפני שנים. אמרו: "תפתחו לנו את זה" פתחו, ומה ראו בפנים? אין בני אדם, כולם נעשו עפר. אבל ראו את כלי התזמורת.

כלב בן... דוב!

זה ככה. מי שלא שומע ללכת בדרך ה', לא יעזור שהוא יהיה בן יצהר בן קהת בן לוי, יעקב אבינו ביקש: "בקהלם אל תחד כבודי" - אני לא רוצה להשתתף איתם, זה לא משנה מי זה אבא שלו וסבא שלו, "אין חכמה ואין עצה ואין תבונה נגד ה'". ככה זה הולך.

אתם יודעים מה שהיה אומר החפץ חיים, שהיה איזה אדון אחד, היה לו כלב שחי כמה שנים איתו, הכלב נהיה 'חתייאר', הוא רוצה לשלוח אותו, אין מה לעשות איתו, עכשיו הוא לוקח כלב צעיר שיעשה את העבודה, אז מה יעשה אתו, סאלם, רוצה לשלוח אותו. אבל אם רק הוא ילך בתוך היער ישר יהיה למאכל הדובים והאריות. אמר לו: אני אעשה לך תחפושת, היה לו מלבוש של דוב, הלביש אותו כמו איזה דובל'ה, אבל מסתכל עליו ורואה שזה עדיין לא מספיק, היה לו מלבוש של אריה, שם אותו עליו, זה האריה מתאים לך, אתה יכול ללכת...

אותו יום עשה האריה מסיבה גדולה לכל החיות, הזמין אותם למסיבה. ובא אליו השועל ואומר לו: החיות מתחילות לברוח. פתאום הוא רואה שאכן באמצע המסיבה שכולם בורחים. שאל אותו: מה קרה להם? אמר לו: בא איזה אריה משהו מגזע תרשישים. אומר לו האריה: לך תברר לי מי זו החיה. טוב, בא אליו השועל, שואל אותו: וואס מאכסט איר? מי כבודו? - מי אני? סבא שלי אריה, השיב באומץ. אומר לו השועל: אבל מי אתה? - אבא שלי דוב. - אבל מי אתה? אני כלב. מה זה יעזור סבא שלך, אבא שלך, העיקר מי אתה.

העיקר - מי אתה!

לכן, "בן יצהר בן קהת בן לוי" - זה לא יעזור, לכן היה אומר החפץ חיים כשהיה מחלוקות, והביאו לו איזה אחד שידבר בשבילי - יחצ"ן, כאילו

יראו מה זה שפתאום נדלק אש, ויחשבו שירדה אש מן השמים. תעשה לה שלהבות.

כשבאו שני הפרים, זה יצא גורלו לאלהיו וזה יצא לו מזל לנביאי הבעל. הפר שהגיע לאלהיו התחיל לרקוד ולשמוח... אבל הפר השני שיצא להיות אצל נביאי הבעל התחיל לבכות ולא זז, לא הולך. לא רוצה ללכת, כמו הפירות של ארץ ישראל עם המרגלים... אמר לו אלהיו: "תדע לך, גם אתה מקדש ה' כשלא ירד עליך אש". והוא שמע והלך לנביאי הבעל. ונביאי הבעל רואים את זה וממשיכים ברשעתם!

הם הכינו את המזבח המשוגעים האלה... שמו את הפר על המזבח, והם דופקים ודופקים בתופים ובמחולות לחיאל בית האלי והוא לא מדליק כלום... אלהיו ידע מזה ואמר להם: תשמעו, אולי הוא ישן למטה, אולי תעוררו אותו... בסוף מה התברר? שבא נחש והכיש אותו ומת.

עכשיו אומרים לאלהיו: נראה אותך, שפכו על המזבח של אלהיו הרבה מים, שלא יכול להיות אש מלמטה ולא משום מקום, ואז אלהיו פרש את כפיו לשמים, התפלל לקב"ה, וירדה אש מן השמים, ואכלה את הקרבן, וכולם ראו שאלהיו נביא אמת וכולם נביאי שקר! קידוש ה' כזה גדול!

אומר רבינו האר"י, אלה שני הפרים היו גלגול של דתן ואבירם. אבל דתן היה יותר ממותק מאבירם, ולכן הוא עלה בפר שעלה קרבנו לה', אבל אבירם עלה אצל נביאי הבעל. אבל אמר לו "גם ממך יתקדש ה'", וזה היה התקון של שניהם.

ואון בן פלת, גם הוא יש לו גלגול בגלגולי נשמות, שהוא התגלגל במנוח אבי שמשון, ואשתו של און בן פלת התגלגלה בצלפונית - אמה של שמשון. זה הכל עילת העילות והכל סיבת הסיבות. הכל הולך מן השמיים!

נאבי מעיים מסתוריים

אני אספר לכם עוד דבר, שממנו תראו מה זה מי שחולק על החכמים. את זה מספר רבי שלמה לוינשטיין. הוא אומר שהיה הרב בן ציון סנה חסיד וז'ניץ, הוא נפצע בתאונת דרכים, ונסע למונסי להתרפאות באמריקה. כל שבוע הוא שולח לי מכתב, ופעם אחת קיבלתי ממנו מכתב, שהוא סובל ממחלת מעיים נורא ואיום, עד שהוא מתעלף מרוב כאבים. הלך לרופאים, והרופאים אמרו: אין לך שום דבר, לא מבינים מה אתה אומר. בודקים, עושים צילומים ומראים לו, אבל הוא יש לו כאבים אדירים, אין שום ממצאים. עכשיו הוא מחתן נכד, והוא לא יודע איך הוא יקבל את האנשים ואיך הוא יעמוד בקבלת הפנים, הוא אומר לא ידעתי מה לעשות, ומספר לרב, בשעת החופה, זה היה לפני פורים, התפללתי להקב"ה: רבש"ע, מה אתה רוצה ממני? תגיד לי. רבש"ע, בזכות מרדכי ואסתר תגיד לי את הישועה שלי בפורים הזה, אין לי כבר כח.

בלילה הוא חולם את תיבת 'מעיים' ומראים לו ש'מעיים' ר"ת: מרן עובדיה יוסף ירושלים. ככה מספר רבי שלמה לוינשטיין. התעורר בזכרוננו, שלפני שלושים שנה, הוא בא עם החברים שלו, הם שתו לשכרה, והיו רוקדים והיו אומרים: "תמחה את זכר עמלק", והוא היה אומר להם שזה ח"ו חכם עובדיה. מבחינתו זה לא היה עבירה, כי הוא היה שיכור, הוא לא ידע כלום. אומר לו הרב לוינשטיין: תעלה על קברו עם עשרה אנשים, תחלוץ נעליים ותבקש מחילה. אבל הוא לא יכול לעלות, כי היה קורונה. אבל במקום שהיה הוא לקח עשרה אנשים, חלק את הנעליים, ואמר: חטאתי לה' אלהי ישראל ולמרן רבי עובדיה יוסף, חלק על הרב, זה מחלוקת, ה' יצילנו.

לא חסרת כלום. אבל 'דעת חסרת', אדם חסר שכל, גם אם תקנה, לא קנית כלום. זה הפשט.

אבל הרמז בזה לפי האמור הוא, אם 'דעת קנית', אם אדם יש לו שכל, אזי כשחברו רב איתו - מ"ה חסרת, תוריד מה'מריבה' את האותיות בקצוות מ'ה'. ונהיה 'ריב', אתה לא עונה לו בחזרה, טוב מחילה, גמרנו. אמרת לי, מקבל, יותר לא יהיה.

אבל 'דעת חסרת', אדם חסר שכל - חברו עושה איתו 'ריב', מ"ה קנית, לוקח אותיות מ'ה' שם אותו על 'ריב', נהיה מריבה ונהיה בלגן. וזה המחלוקת שהיא עושה את הצרות הגדולות בעולם. ולכן צריך מאוד מאוד להזהר מהמחלוקת שאדם יעביר על מידותיו, לדעת לסלוח ולהעביר.

מקח רע - 270 חדרים

רבותינו אמרו "ויקח קרח" מה לקח קרח? שלקח 'מקח רע' לעצמו. מה הכוונה מקח רע? יש בזה הרבה פירושים, ורבי יוסף חיים בספרו 'אדרת אליהו' על הפרשה, אומר שכתוב במדרש פליאה, שיש בגיהני גיהנם תת"ן חדרים, כלומר 850 חדרים כמנין תכל"ת. ובר מינן מי שעובר שם נשרף - אפילו צדיק גמור.

ועוד כתוב שם, שמתוך ה-850 חדרים, יש 270 חדרים הכי קשים כמנין ר"ע. תק"ף חדרים - 580 הם לא כ"כ קשים, אבל 270 חדרים ואת זה מי לקח? קורח. לכן אמרו רבותינו: 'מקח רע' לקח מאותם ר"ע חדרים הכי קשים!

ועל זה דוד המלך אומר: "גם כי אלך בגיא צלמות" - 'גיא צלמות' זה גימטריא: 'תק"ף' - 'לא אירא רע' לא אפחד מאותם ר"ע חדרים, אפילו אם ילך שמה. למה? "כי את"ה עמדי", כי יש לו שם קדוש 'את'ה', שכותבים עליו, ואז אין לו שום פחד, הוא יכול לעבור מהחדרים האלו.

אחרי שנבלעו באו בגלגול

רבינו האר"י בספר הליקוטים אומר, שדתן ואבירם התגלגלו בשני הפרים שהקריב אליהו בהר הכרמל. מה היה המעשה שם? אהאב קיבץ 450 נביאי הבעל, היו אוכלים על שולחנה של איזבל, ולקח אותם אל הר הכרמל. הם עומדים מול אלהיו הנביא, "ויאמר אליהו אני נשאתי נביא לה' לבדי", אמר להם: תשמעו, עד מתי אתם הולכים אחרי נביאי הבעל, בואו ניקח לנו שני פרים שיהיו אותו משקל, אותו יום נולדו תאומים, מאותה בטן, נביא אותם ונעשה אותם, מי שירד לפר שלו אש מן השמים - הוא יהיה נביא אמת, ומי שלא - הוא שקר.

וכך היה, לקחו שני פרים תאומים, אחד קיבלו נביאי הבעל, ואחד קיבל

כשבאו שני הפרים, זה יצא גורלו לאלהיו וזה יצא לו מזל לנביאי הבעל. הפר שהגיע לאלהיו התחיל לרקוד ולשמוח... אבל הפר השני שיצא להיות אצל נביאי הבעל התחיל לבכות ולא זז, לא הולך. לא רוצה ללכת, כמו הפירות של ארץ ישראל עם המרגלים...

אלהיו הנביא. נביאי הבעל היו הראשונים, מה עשו נביאי הבעל? עשו מזבח והכינו הכל, ושמו את חיאל בית האלי באיזו מנהרה שעשו מתחת, ואמרו לו: כשאנחנו נדפוק בתופים אתה תדליק את האש מלמטה, ואז

אמירת הקטורת על מסוק

אבל יש דבר גדול גדול, שזה מור אבי היה מפרסם בכל כוחו, "ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה קטורת, והקרב לפני ה'", הוא אומר חביבה מילת הקטורת, איך כתוב בוורה, אם אנשים היו יודעים מה זה הקטורת, היו שמים כל מילה של הקטורת כתר על ראשם, ואומר הזוהר שהיא מצילה מכל חרשין דעלמא, מכל פגעין בישין, מכל מותנא, מכל נזק, מכל צרה ומכל צוקה שיש בעולם, זה ע"י הקטורת.

וכשבא אהרן ולקח את הקטורת והקטיר, כתוב: "הולך מהרה אל העדה וירץ אל תוך הקהל", אומרים רבותינו, כמה אנשים הוא הציל במעשה הקטורת? כמנין קה"ל, עמד בין החיים ובין המתים, וכך הקטורת היא עוצרת את כל הצרות, את כל הבעיות בעולם.

וזה למעשה מור אבי היה מפרסם בתחילה, שהדפיסו בשיבה את הקטורת עם ר' דודר כהן, אבא היה שמח כל כך במעשה הקטורת הזה, ואני חושב שזה היה בזמן מלחמת המפרץ, איך זה היה נקרא? 'ערכת מגן', והיה הולך עם זה בכל מקום, והיה מפרסם את הקטורת, שזה עוצר

מכל צרה ומכל צוקה. למעשה, במלחמת המפרץ האבא שידל את אחד הנדיבים, וזה היה ע"י רבי דוד בצלאל ז"ל, שיביא כסף לקחת מטוס שנעשה הקפות עם הקטורת, כמו שהיה בזמן רבי יהודה פתיה. היו פה הרבנים הגדולים, והיה רבי דוד בצרי, רבי שמואל היה, ומאיר גם היה מסתמא, והיה הקפות. היה דבר גדול מאד, כמה פעמים זה היה, אבל זה היה אחד הדברים הגדולים.

אבא ברח ממחלוקת

כי המחלוקת היא צרה גדולה, אם לא קטורת - מי יכול לעצור אותה, היום למדנו מוסר מה זה להתרחק מהמחלוקת. אני זוכר שהיה פה אחד שלקח איזה משהו ממור אבי שהיה שווה הרבה כסף, גנב אותו. ואני אומר לאבא שלי: תן לנו רשות נטפל בו. אומר: אל תעשה שום דבר, מי יודע איזה מחלוקת יכול לפרוץ מזה. ויתר על הכל, ובלבד שלא תיעשה מחלוקת בעולם.

המוסר הגדול שאני תמיד מתפעל מה שאמרו רבותינו: בזמן שעם ישראל עשו את העגל, הקב"ה נתן מזון לעם ישראל הוריד מן השמים, הוריד אוכל לעם ישראל. אבל ביום שהיתה מחלוקת קורח ועדתו - באותו יום לא ירד מן. צאו וראו כמה המחלוקת היא גדולה, שהיא עושה צער גדול בכל העולמות. צריך בכל ליבנו ובכל כוחנו ובכל מרצנו, לחזק ולעזוב את המחלוקת. וכך יהיה בעזרת האל ובשיתותו, בעזרת האל יתברך נוכח להתגבר על כל הבעיות על כל הצרות,

ובעז"ה שהדברים הללו, השיעור היום וכל מה שנאמר פה עוד, יהיה לע"נ האבא שהוא המורה דרך שלנו.

ובעז"ה לפני שנשמע את דברי הרבנים, רבי מאיר הוא למד את כל הזוהר עם החברה שלו, קראו בישיבה את כל הזוהר, הוא יעשה את הסיום.

שיהיה לע"נ מור אבינו, ולהצלחת כל עם ישראל, וכל הקהל הקדוש שבאו לפה, מלכא דעלמא יברך אתכם ויוכה אתכם, ואשריכם ואשרי חלקיכם שאתם עושים ומעשים למען המקום הקדוש הזה, למען הישיבה הקדושה, מלכא דעלמא יברך יתכון ויזכה יתכון. בעז"ה.

מי שברך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב משה ואהרן ויוסף ודוד ושלמה, הוא יברך וישמור וינצור את כל הקהל הקדוש, גם אלה שמאזינים דרך הלוי ודרך הפלפון, דרך רדיו דרום, רדיו מורשת, והלומדים בעלון. מלכא דעלמא יברך יתכון ויזכה יתכון, בבריאות איתנה ונהורא מעליא, חיים טובים ארוכים בריאים שמחים, הצלחות וישועות, וכן יהי רצון ונאמר אמן.

מבצעי שבוע הספר

על כל ספרי הישיבה ועוד

עד 50% הנחה

7.6 - 7.7
כ"ב סיון - כ"ג תמוז
תשפ"ו

רחוב שילה 4 ירושלים
02-644.33.00

סבולה

היכלות הצדיק

עצרת התעוררות במלאת שנתיים לפטירתו של זקן המקובלים עמוד צלותיהון דישראל
רבי שלום אהרון שמואל'י זצ"ל • ראש ישיבת המקובלים "נחד שלום"

מזן ראש הישיבה שליט"א בשיעור השבועי בווהר הקדוש

מזן גדול הדור רבי משה צדקה שליט"א

הרה"ג מאיר שמואל'י שליט"א
ראש מוסדות "חזון מרדכי" הרעליה

הרה"ג שמואל שמואל'י שליט"א
ראש מוסדות "אור ישראל"

המקובל רבי דוד הכהן שליט"א
ראש מתיבתא ביישיבה

הגאון הגדול הרב זכריה הכהן שליט"א
רבה הראשי של ת"א-יפו

ראש הכולל המקובל רבי יוסף שמואל'י שליט"א

בעליה לציון חק' ביום ההילולא